

**RIA, MOEDER VAN DIRK
vertelt ons wat zij meemaakte.**

“Ik wil jullie mijn verhaal vertellen omdat ik hoop, hiermee te kunnen voorkomen dat andere ouders meemaken wat ikzelf allemaal heb moeten doorstaan. Voor mij is het nu eenmaal te laat! Maar misschien kunnen andere ouders nog geholpen worden.” (Ria)

WAT VOORAF GING

Mijn zoon Dirk is van 1969. Hij is nu dus 39. Alhoewel ik altijd getracht heb om mijn best te doen, heeft hij - zo denk ik er nu over - een ongelukkige jeugd gehad. Mijn man dronk. Regelmatig kreeg ik slaag. Noodgedwongen zocht ik dan met mijn zoontje onderdak in een opvangtehuis.

Mijn zoon was getalenteerd; hij speelde toneel en was een pientere kerel. Op zijn 21ste trouwde hij. Van een veelbelovende toekomst kwam er maar weinig in huis. Op zijn 24ste eindigde zijn huwelijk in een scheiding. Nietsvermoedend ontdekten wij dat mijn zoon al een tijd gokverslaafd was. Zijn verslaving veroorzaakte een breuk in zijn huwelijk.

Na zijn scheiding, trok Dirk in bij een kennis. Samen deelden ze een appartement. Zijn verdere leven was getekend door wisselende relaties. Van tijd tot tijd woonde hij in bij één of andere vriendin. Telkens als een relatie afsprong werd hij opnieuw opgevangen tot in 1998 ook de relatie met zijn laatste vriendin spaak liep. Toen stond hij met pak en zak bij mij voor de deur en nam ik hem in huis, terwijl hij ingeschreven werd bij zijn vader.

AMBTSHALVE UITSCHRIJVING

Zijn vader werd enkele keren geconfronteerd met een uitvoerend beslag van deurwaarders. Daarom stapte hij naar de rechtbank om onze zoon bij hem te laten uitschrijven. Ten gevolge van de ambtshalve uitschrijving bij zijn vader, werd hij

automatisch ambtshalve bij mij ingeschreven want in werkelijkheid verbleef hij bij mij. Wij zijn nu in november 2003.

Omdat ik wist dat Dirk, omwille van schulden, niet bij mij kon gedomicilieerd blijven, ben ik onmiddellijk op zoek gegaan naar een logementkamer.

In de loop van december 2003 kon hij terecht in een logementhuis in Waterschei.

Hij betaalde er € 230 per maand voor een kamer, zonder over een sleutel te beschikken!

Na 16 maanden huren, werd hij in april 2005, ook daar ambtshalve uitgeschreven.

Ik vermoed dat de huisbaas weet had van controles die plaatsvonden. En eigenlijk verhuurde hij zijn kamers dubbel, denk ik, want eerder had ik echt moeten aandringen om een sleutel te krijgen.

Opnieuw betekende een ambtshalve uitschrijving uit het logementhuis een ambtshalve inschrijving bij mij. En wat doe jij dan als moeder als je zoon nergens terecht kan? Het blijft immers je kind ongeacht zijn leeftijd.

Ik heb hem dan voor de keuze gesteld: hulp aanvaarden, opvang zoeken of ook overgaan tot schrapping? Maar een eenvoudige keuze was het niet, met alle gevolgen van dien!

IN BESLAGNAME VAN MIJN INBOEDEL

Tussen 2005 en 2007 werd ik tweemaal geconfronteerd met in beslagname van mijn inboedel door deurwaarders.

Mijn zoon had de papieren achterwege gehouden en ik werd met de neus op de feiten gedrukt. Mijn inboedel werd opgeschreven en in beslag genomen. Op aanraden van deurwaarder B. kocht ik mijn eigen inboedel terug. De aanvankelijke schuld van mijn zoon bedroeg 700 €. De terugkoopwaarde bedroeg € 2.500 en ik moest nog € 200 betalen om de 'terugkoop' te melden aan andere deurwaarders.

En dan gebeurde het volgende!

Tijdens een kort verblijf bij een vriendin, brachten mijn burens mij op de hoogte dat mijn huis werd leeggehaald. Dit was op een donderdag. De betrokken deurwaarder had geen weet van het eerder uitvoerend beslag en mijn terugkoop.

Teneinde raad nam ik onmiddellijk contact op met het OCMW. De medewerkster van de tweede deurwaarder werd op de hoogte gebracht van de terugkoop. De bewijzen van de afkoop werden doorgefaxt. De betrokken deurwaarder reageerde hierop met de boodschap dat de 'terugkoopgoederen' onvoldoende omschreven waren.

Nadat het OCMW nogmaals contact opnam met de deurwaarder, ging die ermee akkoord dat sommige goederen mochten behouden blijven. Aan de hand van referentienummers mocht ik deze goederen gaan afhalen bij de deurwaarder.

De volgende dag – het was toen vrijdagvoormiddag - ging ik met mijn vriendin naar de deurwaarder. Daar lazen wij op een bordje met de openingsuren dat het kantoor pas namiddag geopend was. In de namiddag keerden wij terug naar het kantoor.

Toen hing er een papier met de boodschap dat het kantoor die namiddag 'uitzonderlijk' gesloten was.

Zaterdag werd mijn hele inboedel verkocht!

WAT NU DOEN?

In paniek nam ik tussen die donderdag en zaterdag contact op met de eerste deurwaarder. Mij werd geadviseerd om over te gaan tot dagvaarding en een schadevergoeding te eisen.

Ik schreef een brief naar de 'orde van gerechtsdeurwaarders' (en meldde dat een beëdigd ambtenaar naar willekeur had gehandeld.) Vrijwel onmiddellijk ontving ik per kerende post een brief terug waarin zij schreven niet bevoegd te zijn. Ik werd doorverwezen naar de 'geschillencommissie'.

Ik richtte mij tot de geschillencommissie. Pas na 2 maanden volgde een antwoord van de commissie. Ik werd verzocht een onafhankelijk rechter te raadplegen.

Omdat ik niets meer te verliezen had, want ik was toch al alles kwijt, nam ik contact op met een advocaat. Die overtuigde mij de procedure stop te zetten omdat ik te weinig bewijskracht had om aan tonen dat ik niet op de hoogte was van het tweede beslag!

TIJDELIJKE OPVANG

Door heel de situatie belandde mijn zoon eind 2007 in een opvangcentrum in Genk om van daaruit naar de Oude Burelen te verhuizen. Daar kon hij niet aarden. Op eigen initiatief verliet hij het centrum en trok naar Diest. Toen hij opnieuw contact zocht met mij ben ik hem gaan ophalen. Hij vond enkel een slaappleats voor één nacht.

Gelukkig was hij nog niet ambtshalve uitgeschreven in de Oude Burelen.

Sedert februari 2008 huurt hij met de hulp van het OCMW een appartement in Zwartberg. Alhoewel het er vochtig is, kwam dit toch als een geschenk uit de hemel. Nu hij weer op eigen benen staat, is het aan hem om er iets van te maken. Maar de angst dat het misloopt blijft bestaan.

Nog steeds ben ik geleend geld aan het terugbetalen. Ik ben vrienden kwijtgespeeld. Sommige momenten zag ik het zelf ook niet meer zitten. Ik ondervond veel onwil en onkunde.

Ik ben ervan overtuigd dat mijn probleem geen alleenstaand geval is en vermoed dat er ook andere ouders in mijn schoenen staan.

Eigenlijk zouden er veel meer woongelegenheden moeten komen voor jongens, zoals mijn zoon, waar ze kunnen wonen onder toezicht en toch een stukje vrijheid kunnen behouden.

opgetekend in december 2008.
(omwille van de privacy, werden de namen veranderd)